Колись ми тут любов'ю пломеніли
І шепотіли: лиш не розлюби!
Гаїв поважних стомлені дуби
Про щось тоді таємне шепотіли.

І зорі плакали. А ми щосили
Геть відганяли привиди журби.
І навіть вечір, мов рядно, рябий
Мовчав, коли ми пристрасті гасили.

Тепер я знову тут. І під зорею
Блукаю мовчки теплом душею
У лабіринтах неземних чертог.

І йду до тебе тихою ходою,
Моя любове, й серце супокою
Не знатиме у подихах тривог.